

“मीठे बच्चे – तिमीलाई सदगति को सबै भन्दा बेगलै मत मिलेको छ, देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-अभिमानि भव, म एकलाई याद गर ।”

परश्व:- जसले परमात्मालाई नाम-रूपबाट नयाँ भन्छन्, उनीहरूसँग तिमीले कुन चाहिँ परश्व सोध्न सक्छौ?

उत्तर:- उनीहरूसँग सोध- गीतामा अर्जुनलाई जुन देखाइएको छ, अखण्ड ज्योति स्वरूपको साक्षात्कार भयो तब उनले भने – बनद गरनुहोस्, अब मैले सहन गर्न सकिदिनँ। त्यसैले फेरि नाम रूपबाट अलग कसरी भन्न सकिन्छ? बाबा भन्छन्- म त तिम्रो पिता हुँ। पिताको रूप देखेर बच्चा खुसी हुन्छ, उसले कसरी भन्छ- मैले सहन गर्न सकिदिनँ!

गीत:- तेरो द्वार खडा.....

ओम् शान्ति। भक्तहरूले भन्छन्- हामी धेरै कंगाल बनेका छौं। हे बाबा ! हामी सबैको झोली भरिदिनुहोस्। भक्तहरूले गाइरहन्छन्- जनम् बाइ जनम्। सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन। त्यहाँ पावन देवी-देवता हुन्छन्। भक्तहरूलाई कहिल्यै देवता भनिदैन। जो स्वर्गवासी देवी-देवता हुन्छन्, उनीहरू फेरि पुनर्जन्म लिँदालिँदै नरकवासी, पुजारी, भक्त, कंगाल बन्छन्। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई समझाउनु हुन्छ। बाबालाई एउटा पनि मनुष्यले जान्दैन। बाबा जब आउनु हुन्छ, तब आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। भगवानलाई नै बाबा भनिन्छ। सबै भक्तहरूको एक भगवान हुनुहुन्छ। बाँकी सबै हुन् भक्त। चर्च आदिमा जान्छन् भने अवश्य भक्त ठहरिँने। यस समयमा सबै पतित तमोप्रधान छन्, त्यसैले सबैले पुकार्छन्- पतितलाई पावन बनाउने वाला आउनुहोस्। हे बाबा! हामी भक्तहरूको झोली भरिदिनुहोस्। भक्तले भगवानसँग धन माग्छन्। तिमी बच्चाहरूले के माग्छौ? तिमीले भन्छौ- बाबा हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहोस्। त्यहाँ त अथाह धन हुन्छ। हीरा जहारतका महल हुन्छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामीले भगवानद्वारा राजाईको वरसा पाइरहेका छौं। यो सच्चा गीता हो। त्यो गीता होइन। ती पुस्तक आदि त भक्तिमार्गको लागि बनाइएका हुन्। उनीहरूलाई भगवानले ज्ञान दिनुभएको होइन। भगवानले त यस समयमा नरबाट नारायण बनाउनको लागि राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। राजाको साथमा परजा पनि अवश्य हुन्छन्। केवल लक्ष्मी-नारायण मात्र त बनदैनन्। सारा राजधानी बन्छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- भगवान को हुनुहुन्छ, अरू कुनै पनि मनुष्यले जान्दैन। बाबा भन्छन्- तिमीले भन्छौ- ओ गड फादर, त्यसैले बताऊ तिम्रो गड फादरको नाम, रूप, देश, काल के हो? न भगवानलाई जानेका छन्- न उहाँको रचनालाई जानेका छन्। बाबा आएर भन्छन्- कल्प-कल्पको संगममा आउँछु। सारा रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य म “रचयिता” नै आएर समझाउँछु। कसैले त भन्छन्- उहाँ नाम रूपबाट अलग हुनुहुन्छ, उहाँ आउन सक्नुहुन्न। तिमीलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ। शिवजयन्ती पनि निराकारको गायन गरिन्छ भने कृष्णजयन्ती पनि गायन गरिन्छ। अब शिवजयन्ती कहिले हुन्छ, त्यो थाहा हुनुपर्यो नि। जसरी क्रिश्चियनलाई थाहा छ- त्राइसटको जन्म कहिले भयो, क्रिश्चियन धर्म कहिले स्थापना भयो। यो त हो यहाँको कुरा। भगवानले झोली कहिले भरनुहुन्छ? भक्तले पुकार्छन्- हे, भगवान झोली भरिदिनुहोस्। सदगतिमा लिएर जानुहोस् किनकि हामी दुरगतिमा परेका छौं, तमोप्रधान छौं। आत्माले नै शरीरको साथमा भोग्छ। कति मनुष्य साधु सन्त आदिले भन्छन्- आत्मा निरलेप छ। भन्छन् पनि- राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा रहन्छ। त्यस आधारमा आत्माले जन्म लिन्छ। फेरि भन्छन्- आत्मा त निरलेप छ। कोही पनि बुद्धिमान् मनुष्य छैन जसले समझाओस्। यसमा पनि अनेक मत छन्। जो घरबाट रिसाउँछन्, उनीहरूले शास्त्र बनाइदिन्छन्। श्रीमत भगवद् गीता छ। व्यासले जुन श्लोक आदि बनाएका छन् त्यो कुनै भगवानले गायन गरेको होइन। भगवान निराकार जो ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई समझाउनु

हुनछ- भगवान एक हुनहुनछ। भारतवासीहरूलाई यो थाहा छैन। गाउँछन् पनि ईश्वरको गति-मति न्यारा छ। कुनचाहिँ गति-मति न्यारा छ? ईश्वरको गति-मति अनौठो छ यो कसले भन्यो? आतमाले भनछ- उसको सदगतिको लागि जुन मत छ, त्यसलाई श्रीमत भनिन्छ। कल्प-कल्प तिमीलाई आएर समझाउँछ- मनमनाभव। देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-अभिमानि भव। म एकलाई याद गर। अहिले तिमी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ। यस राजयोगको लक्ष्य हो नै लक्ष्मी-नारायण बननु। पढाइबाट कोही राजा बनदैन। यसतो कुनै विद्यालय छैन। गीतामा छ नि- तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु। आउँछु पनि तब, जब कुनै पनि राजाको राज्य रहूँदैन। मलाई एउटा पनि मनुष्यले बिलकुलै जानदैन। बाबा भननुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूले जुन यति ठूलो लिंग बनाएका छौ, त्यो मेरो कुनै यो रूप होइन। मनुष्यले भनिदिन्छन्- अखण्ड ज्योति रूप परमात्मा तेजोमय हुनहुन्छ। अरजुनले देखेर भने- रोकनुहोस्, मैले सहन गर्न सकदिन। अर, बच्चाको पिताको रूप देखेर सहन गर्न सकदैन, यो कसरी हुन सक्छ। बच्चा त पितालाई देखेर खुसी हुन्छ नि। बाबा भननुहुन्छ- मेरो कुनै यसतो रूप कहाँ छ र! म हुँ नै परमपिता अर्थात् परमभन्दा पर रहेन। परम आत्मा अर्थात् परमात्मा। फेरि गाउँछन् परमात्मा मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुनहुन्छ। भक्तहरूले उहाँको महिमा गरछन्। सत्ययुग तर्तेतामा कसैले महिमा गरदैन किनकि त्यहाँ त सुख हुन्छ। गाउँछन् पनि- दुःख मेरो सिमरण सब करे, सुख मेरो करे न कोई। यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। सुगाले जसतै भनिरहन्छन्। सुख कहिले हुन्छ? दुःख कहिले हुन्छ? यहाँको नै त कुरा हो नि। ५ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग थियो फेरि तर्तेतामा दुई कला कम भयो। सत्ययुगमा दुःखको नाम हुँदैन। हो नै सुखधाम। स्वर्गको उच्चारण गरदा नै मुख मीठो हुन्छ। स्वर्गमा फेरि दुःख कहाँबाट आयो? भन्छन्- त्यहाँ पनि कस जरासन्धी आदि थिए, तर यो हुन सक्दैन।

भक्तहरूले समझन्छन्- हामीले नवधा भक्ति गर्यौं भने साक्षात्कार हुन्छ। साक्षात्कार भयो अर्थात् मलाई भगवान मिलनुभयो। लक्ष्मीको पूजा गरे उनको दर्शन भयो, पुग्यो। समझन्छन्- म त अब पार भएँ, यसमा नै खुसी हुन्छन्। तर त्यो केही पनि होइन। अलपकालको लागि सुख मिलेको दर्शन भयो, समाप्त। यसतो होइन, मुक्ति जीवनमुक्ति पाउँछन्, केही पनि होइन। बाबाले सिँढीमा पनि समझाउनु भएको छ- भारतवर्ष सर्वोच्च थियो। भगवान पनि सर्वोच्च हुनहुन्छ। सर्वोच्च वरसा हो यी लक्ष्मी-नारायणको। जब स्वर्ग थियो, सतोपधान थिए फेरि कलियुग अनन्तमा सबै तमोपधान हुन्छन्। पुकारन्छन्- हामी बिलकुलै पतित भएका छौ। बाबा भननुहुन्छ- म कल्पको सङ्गमयुगमा आउँछु तिमीलाई राजयोग सिकाउन। म जो हुँ जसतो हुँ मलाई यथार्थसँग कसैले जान्नेका छैनन्। तिमीहरू मध्ये पनि नम्रवार पुरुषार्थ अनुसार जान्नेका छौ। सिँढीको चित्त देख्नु परेको छ। यो मनुष्यको सिँढी हो। सत्ययुगमा देवी-देवता थिए। ५ हजार वर्ष पहिला दुनियाँ यसतो थियो। शास्त्रमा लाखौं वर्षको कल्प लेखिदिएका छन्। बाबा भननुहुन्छ- लाखौं वर्षको होइन, कल्प ५ हजार वर्षको हो। सत्ययुग तर्तेता नयाँ दुनियाँ, द्वापर कलियुग पुरानो दुनियाँ। आधा-आधा हुन्छ नि। नयाँ दुनियाँमा तिमी बच्चाहरू थियो। बाबा समझाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अहिले तिमीले आफ्नो जनमलाई जान्नेका छौ। बाँकी कुनै रथ आदिको पनि कुरा होइन। कृष्ण त सत्ययुगका राजकुमार हुन्। कृष्णको त्यो रूप दिव्य दृष्टि विना देखिँदैन। यो चैतन्य रूपमा त सत्ययुगमा थिए फेरि कहिल्यै त्यो रूप पाउन सक्दैनन्। फेरि नाम-रूप-देश-काल परिवर्तन हुन्छ। ८४ जनम लिनन्छन्। ८४ जनममा ८४ माता-पिता मिलन्छन्। भिन्न-भिन्न नाम-रूप करतव्य हुन्छ। अब यो मनुष्यको नै सिँढी हो। तिमी हौ अहिले ब्राह्मण कुल भूषण। बाबाले कल्प पहिला पनि आएर तिमीलाई देवी-देवता बनाउनु भएको थियो। त्यहाँ तिमीले सर्वोत्तम करम गर्थ्यौ। तिमी सदा सुखी थियौ २१ जनम। फेरि तिमीलाई यस दुरगतिमा कसले पुर्यायो? मैले कल्प पहिला तिमीलाई सदगति दिएको थिएँ, फेरि ८४ जनम लिँदै अवश्य झर्नुपरछ। सूर्यवशीमा ८ जनम, चन्द्रवशीमा १२ जनम फेरि यसरी झर्दै आएका हौ। तिमी नै पूज्य देवता थियौ, तिमी नै पूजारी पतित बनेका हौ। भारत अहिले कंगाल छ। भगवानुवाच, तिमी जो १०० प्रतिशत पवित्र र समपन्न, एवरहेलदी, एवरहेलदी थियौ। कुनै रोग दुःखको कुरा थिएन, सुखधाम थियो। त्यसलाई अललाहको बगैँचा भनिन्छ। अललाहले बगैँचा स्थापना गर्नुभयो। जो देवी-देवता थिए उनीहरू अहिले काँडा बनेका छन्। अहिले जंगल बनेको छ। जंगलमा काँडाले

घोचछ। बाबा भननुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर। यसले आदि-मध्य-अनन्त तिमीलाई दुःख दिएको छ। एक अरकामा काम विकार चलाउनु- यो सबै भन्दा ठूलो पाप हो। बाबा बसेर आफ्नो परिचय दिनहुन्छ, म परमधाममा रहने परम आत्मा हुँ। मलाई भन्छन्- म सृष्टिको बीजरूप परम आत्मा, म सबैको बाबा हुँ। सबै आत्माहरूले बाबालाई पुकार्छन्- हे परमपिता परमात्मा। जसरी तिम्रो आत्मा तारा जस्तै छ, बाबा पनि परम आत्मा तारा हुनुहुन्छ। सानो ठूलो छैन। बाबा भननुहुन्छ- म अंगुष्ठ जस्तो पनि छैन। म परम आत्मा हुँ। तिमीहरू सबैको बाबा हुँ। उहाँलाई भनिन्छ, सुपरिम सोल, ज्ञानका सागर। बाबाले समझाउनु हुन्छ- म ज्ञानसागर, मनुष्य सृष्टिको वृक्षको बीजरूप हुँ। मलाई भक्तहरूले भन्छन्- परमात्मा सत्-चित्-आनन्द स्वरूप हुनुहुन्छ, उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, सुखका सागर हुनुहुन्छ। महिमा कति छ। यदि नाम, रूप, देश, काल नहुने हो भने कसलाई पुकार्छन्? साधु-सन्त आदि सबैले तिमीलाई भक्तिमार्गका शास्त्र सुनाउँछन्। म आएर तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु।

बाबाले समझाउनु हुन्छ- तिमीले म ज्ञानसागर बाबालाई पतित-पावन भन्छौ। तिमी पनि मास्टर ज्ञान सागर बनछौ। ज्ञानबाट सद्गति मिल्छ। सद्गति बाबाले नै दिनहुन्छ। सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ। सबैको दुरगति फेरि कसले गर्छ? रावणले। अब तिमीलाई कसले समझाइरहेको छ? उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा। आत्मा त एउटा तारा समान अति सूक्ष्म हुन्छ। परमात्माले पनि ड्रामामा पारट खेल्नुहुन्छ। कुरिएटर, डाइरेक्टर, मुख्य कलाकार हुनुहुन्छ। बाबाले समझाउनु हुन्छ- सर्वोच्च पारटधारी को हो? सर्वोच्च भगवान, जसका साथमा तिमी आत्मा बच्चाहरू सबै रहन्छौ। भन्छन्-पनि- परमात्मा सबैलाई पठाउने वाला हुनुहुन्छ। यो पनि बुझ्नुपर्ने कुरा हो। ड्रामा त अनादि बनेको छ। बाबा भननुहुन्छ- मलाई तिमीले ज्ञानका सागर भन्छौ, सारा सृष्टिको आदि, मध्य, अनन्तलाई जान्ने। अब यी जो शास्त्र आदि पढ्छन्, त्यसलाई बाबाले जान्नुहुन्छ। बाबा भननुहुन्छ- मैले आएर प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सबै शास्त्रहरूको सार बताउँछु। देख्छन्- विष्णुको नाभिबाट ब्रह्मा निसकिए। कहाँ निसकिए? मनुष्य त अवश्य यहाँ नै हुन्छन्। यिनको नाभिबाट ब्रह्मा निसकिए फेरि भगवानले बसेर यिनीद्वारा सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनु भएको छ। आफ्नो पनि नाम-रूप-देश-काल समझाउनु भएको छ। मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ नि। यस वृक्षको उत्पत्ति, पालना, विनाश कसरी हुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैन। यसलाई भेराइटी वृक्ष भनिन्छ। सबै नम्रवर आफ्नो समयमा आउँछन्। पहिलो नम्रमा देवी-देवता धर्मको स्थापना गराउँछ, जतिबेला त्यो धर्म हुँदैन। बाबा भननुहुन्छ- कति त्थुछ बुद्धि भएका छन्। देवताहरूको, लक्ष्मी-नारायणको पूजा गर्छन्, तर उनीहरूको राज्य सृष्टिमा कहिले थियो, त्यो केही जानेका छैनन्। अहिले त्यो देवता धर्म नै छैन, केवल चित्र रहेका छन्। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) मास्टर ज्ञानसागर बनेर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्नु छ। बाबाले जुन सबै शास्त्रहरूको सार सुनाउनु भएको छ, त्यो बुद्धिमा राखेर सदा हर्षित रहनु छ।

२) एक बाबाको श्रीमत हरपल पालना गर्नु छ। देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-अभिमानि बन्न मैनत गर्नु छ।

वरदान:- आफ्नो दिव्य, अलौकिक जन्मको स्मृतिद्वारा मर्यादाको रेखाभित्र रहने मर्यादा पुरुषोत्तम भव जसरी हर कुलको मर्यादाको रेखा हुन्छ, त्यसै गरी ब्राह्मण कुलको मर्यादाको रेखा छ, ब्राह्मण अर्थात् दिव्य र अलौकिक जन्म भएका मर्यादा पुरुषोत्तम। उनीहरूले सकलपमा पनि कुनै आकर्षणवश मर्यादाको उल्लंघन गर्न सक्दैनन्। जसले मर्यादाको रेखालाई सकलपमा पनि उल्लंघन गर्छन् उनले बाबाको सहाराको अनुभव

गरन् पाउँ दैनन् । बच्चाको बदलामा माग्ने भक्त बनन् पगुछन् । ब्राह्मण अर्थात् पुकारन्,
माग्न् बनद् । कहिल्यै पनि प्रकृति वा मायाको मोहताज होइन, ऊ सदा बाबाको शिरताज
हुन्छ ।

सलोगन:-

शान्तिदूत बनेर आफ्नो तपस्याद्वारा विश्वमा शान्तिका

किरणहरू फैलाऊ ।